

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/16708 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 8 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 augustus 2007, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 september 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

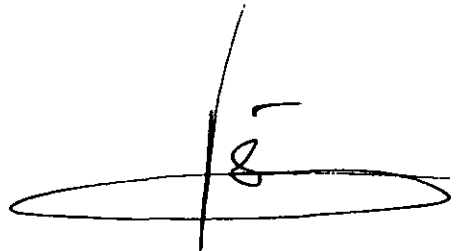
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 oktober 2007

154-501.

Verzonden: 5 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11 AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/16708 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0106.06.2049,
eiser,
gemachtigde: mr. Y.T.M. Bisseling, advocaat te Zwolle;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M.B.Y Vet, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 13 mei 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 22 maart 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 18 april 2007 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 15 mei 2007. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 3 augustus 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen in verband met artikel 31, tweede lid, onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) van toepassing is. Ook overigens mist het asielaanvraag van eiser positieve overtuigingskracht. Daarbij heeft verweerder gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van eiser ten aanzien van de leeftijd van zijn broertje, ten aanzien van het tijdstip waarop hij zijn broertje en echtgenote voor het laatst heeft gezien en ten aanzien van de periode dat eiser werkzaam was voor de rebellen. Tevens heeft verweerder gewezen op het feit dat eiser in het eerste gehoor niet heeft vermeld dat hij hoofd van een school was. Voorts heeft eiser onjuiste informatie verstrekt met betrekking tot het aantal

Zaaknummer: Awb 07/16708

blad 2

inwoners en het aantal scholen in . Tevens is het niet aannemelijk dat eiser zonder repercussies kon stoppen met zijn gedwongen werkzaamheden voor de rebellen. Hetgeen eiser als verklaring voor de geconstateerde tegenstrijdigheden naar voren heeft gebracht, is niet toereikend te achten.

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat verweerder eiser in een nadelige positie heeft gebracht, door de aan hem verleende vergunning tot verblijf niet in te trekken. Tevens heeft verweerder ten onrechte geoordeeld dat op eiser artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000, van toepassing is en dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert.

3. Overwegingen

Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000, te verlenen, in stand kan blijven.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat eiser toerekenbaar niet in het bezit is van documenten, ter onderbouwing van zijn reisroute als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 dan wel in gebreke is gebleven gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Nu ingevolge vaste jurisprudentie het ontbreken van één van de elementen die worden genoemd in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000, reeds voldoende is voor de conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten, behoeft de vraag of het ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit toerekenbaar is, geen bespreking meer.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op de gronden zoals die zijn weergegeven onder het standpunt van verweerder in redelijkheid zich op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. De verklaring die eiser in beroep heeft gegeven voor de verschillende tijdstippen waarop hij zijn echtgenote en broer voor het laatst heeft gezien en de periode waarin hij voor de rebellen zou hebben gewerkt – Afrika heeft een ander tijdsbesef dan Europa – heeft verweerder in redelijkheid niet voldoende kunnen achten. Hierbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat het niet gaat om een enkele inconsistente verklaring, maar dat het gaat om vele inconsistente verklaringen, waarin de tijdsperioden die worden genoemd in hoge mate afwijkend zijn.

De verklaring die eiser in beroep heeft gegeven voor het feit dat hij in het eerste gehoor niet heeft vermeld dat hij hoofd van een school was, heeft verweerder eveneens in redelijkheid niet voldoende kunnen achten. Daartoe is redengevend dat eiser blijkens het verslag van het eerste gehoor uitvoerige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkzaamheden, zodat niet valt in te zien waarom hij hier niet zou hebben vermeld dat hij tevens hoofd was van deze school. Dit klemmt te meer nu eiser in het nader gehoor heeft aangegeven dat het feit dat hij hoofd van de school was een belangrijke reden is geweest voor de beschuldiging van de regering dat hij voor de rebellen had gewerkt.

Ten slotte heeft verweerder in redelijkheid de verklaring van eiser voor het feit dat hij ongestraft kon stoppen met de werkzaamheden voor de rebellen –er zouden dan aanvallen zijn van regeringstroepen– onvoldoende kunnen achten. In het nader gehoor heeft eiser immers nergens gerept over dergelijke aanvallen van regeringstroepen.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat eiser in een nadeliger positie is gebracht doordat zijn vergunning niet is ingetrokken. Daartoe is redengevend dat verweerder de

Zaaknummer: Awb 07/16708

blad 3

aanvraag van eiser om een vergunning tot verblijf asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 29, onder a en b, Vw 2000, alsnog ex tunc heeft getoetst.

Het beroep is, gelet op het voorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van
drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op 8 AUG 2007

E. F. Hafkamp

W. M. B. Elferink

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 8 AUG 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

AAN DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VAN DE RAAD VAN STATE
TE 'S-GRAVENHAGE

Ad Astra Advocaten

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
28 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	FAR:

Mr. J. Hemelaar
Korte Mare 14
Postbus 304
2300 AH Leiden

Tel. 071 523 60 80
Fax 071 528 45 00

Geeft eerbiedig te kennen;

te dezer zake domicilie kiezende te Leiden aan de Korte Mare 14 (postbus 304, 2300 AH Leiden) ten kantore van Ad Astra Advocaten, van wie advocaat **mr. J. Hemelaar** in deze als gemachtigde optreedt en bepaaldelijk gevolmachtigd is om het onderhavig hoger beroep in te stellen.

1. Appellant is geboren op _____ te Sierra Leone en is in het bezit van de nationaliteit van dat land.
2. Appellant heeft een verblijfsvergunning, asiel voor onbepaalde tijd aangevraagd op 13 mei 2004. De Staatssecretaris van Justitie heeft afwijzend beschikt op de aanvraag op 22 maart 2007.
3. Appellant heeft daarop tijdig beroep aangetekend. Het beroep is ongegrond verklaard door de Rechtbank op 8 augustus 2007. Appellant kan zich met deze beslissing niet verenigen, weshalve hij in hoger beroep komt bij Uw Afdeling. De aangevallen uitspraak wordt als Bijlage aan dit hoger beroepschrift gehecht.
4. Appellant wenst de volgende grieven tegen de aangevallen uitspraak aan te voeren.

Vooraf: Toelichting op de hierna volgende grieven

In de procedure van appellant heeft zich een steeds vernauwend discours ontwikkeld over de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellant. Daarbij is elke misstap of schijnbare misstap

van appellant uitvergroot, en is hij vastgepind op zaken die hij helemaal niet gezegd heeft.

Een deel van de verwarring is toe te schrijven aan de staat waarin appellant verkeerde na de aankomst in Nederland. Hij was een burgeroorlog ontvlucht, vreesde voor zijn leven en had de onthoring ondergaan van een reis van vier weken onderdeks zonder enige aanspraak van zijn medereizigers. Toen appellant arriveerde is hij wegens dehydratie overgedragen aan de medische staf. Dat feit alleen al zegt het een en ander over de geloofwaardigheid van het reisverhaal, maar verklaart daarnaast, dat toen appellant door de IND niet begrepen werd, hij vrij snel van zijn stuk gebracht kon worden en nog meer in de war raakte.

Immers, verweerder heeft een aantal zaken aan appellant voorgehouden, die niet juist zijn, dan wel verkeerd geïnterpreteerd. Zo is hem verweten, dat het aantal door hem opgegeven scholen in Makeni niet zou kloppen, dat het vreemd was dat hij niet al in het eerste gehoor had gemeld dat hij hoofd is geweest van zijn school, en dat hij tegenstrijdig verklaard zou hebben over het moment waarop hij voor het laatst zijn vrouw en kind, zijn broertje en zijn zusters zou hebben gezien. Al de schijnbare tegenstrijdigheden zijn echter volstrekt verklaarbaar als gekeken wordt naar hoe het leven onder het bestuur van de rebellen in Sierra Leone was. Dat is helaas onderbelicht gebleven in deze zaak, en dit heeft de uitkomst tot op heden veroorzaakt --ten onrechte volgens appellant.

Om dat duidelijk te maken is de volgende toelichting vooraf nodig.

Appellant was, voor de burgeroorlog bereikte, verbonden aan een school. Er waren daar 21 onderwijzers. Appellant was in 1997 aangenomen door de heer maar die was inmiddels al opgevolgd door de heer . Toen de rebellen de stad naderden, sloegen velen op de vlucht. Al wat rijden kon werd daarbij gebruikt, om zich uit de voeten te maken. Van het onderwijzend personeel van de school van appellant wist twee-derde te vluchten, daaronder begrepen het hoofd, de heer . Of zij werkelijk ontkomen zijn of op de vlucht de dood hebben gevonden, weet appellant niet. Hijzelf wist niet te ontvluchten. De rebellen namen de stad en de regio over en hebben vervolgens pogingen gedaan een eigen bestuur opzetten. Daarin zijn zij tot op zekere hoogte geslaagd. Onderdeel van hun pogingen betrof het onderwijs. Appellant is door de rebellen gedwongen zijn functie weer te gaan uitoefenen. Op het moment dat dat gebeurde, hadden de rebellen al vier van zijn voormalige collega's te pakken. Na appellant kwamen er nog twee bij. Zij waren dus in totaal met zijn zevenen. Van deze

onderwijzers waren er zes zogenaamde UU's (untrained unqualified teachers). De enige met een opleiding was appellant. Vandaar dat appellant werd aangewezen om het hoofd van de school te zijn. De functie had overigens in de praktijk weinig om het lijf. Omdat er geen geld was, kon er niets worden aangeschaft, kon er geen loonadministratie gevoerd worden, en kon er niets worden hersteld. De belangrijkste functie voor het hoofd van de school was het toegekend krijgen van de verantwoordelijkheid voor de aanwezigheid van de andere docenten, en eventueel invallen als een collega uitviel. De feitelijke werkzaamheden van appellant werden dus voornamelijk gevormd door het geven van zijn eigen lessen. De verantwoordelijkheid gaf wel een zeker aanzien en verdenking van collaboratie, maar daarvoor hoefde hij verder niets te doen. Het werk en de verantwoordelijkheid vormden twee afzonderlijke aspecten.

In de periode dat de rebellen aanwezig waren, draaiden niet alle scholen. De school van appellant zelf dreef al op veel minder docenten dan gewoon, en zelfs die school ging enige tijd dicht toen er bombardementen waren. Ingelast in deze toelichting worden twee citaten uit openbare bronnen, waaruit blijkt, dat het schoolstelsel in zeer grote mate was aangetast.

NORTHERN PROVINCE

Bure and Masimera chieftom declared safe

The District Resettlement Assessment Committee has declared a further two chieftoms in Port Loko District - Bure and Masimera - safe for resettlement. The assessment committee concluded that Sarda Magbolonfor, Marampa and Buva Romende chieftoms remain unsafe. The team also reports that some RUF ex-combatants regularly visit Samaya and Tampari villages in Madina, Tonko Limba chieftom, Kambia District.

RREP constraints

The Norwegian Refugee Council (NRC) supported the Ministry of Youth Education and Sports (MYES) in carrying out an assessment for the establishment of a Rapid Response Emergency Programme (RREP) in Samu, Magbema and Masumbala in Kambia District. NRC has commenced 90 RREP classes in Port Loko. However they report that lack of teachers remains a huge constraint for the RREP. In Lungi 71 out of 111 classes have already been closed and the pupils were transferred to various primary and already crowded RREP schools in the area. Elsewhere in the country in Jembe and Gerhun camps in the Bo District, there is an increase in pupil enrollment. In Jembe the pupil's population has risen from 103 to 1,127. NRC reports that the CREPS programme, which is designed to absorb RREP graduates, is still very much under developed in certain areas.

Source: United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA)

Date: 30 Sep 2001

<http://www.reliefweb.int/rw/rwb.nsf/AllDocsByUNID/36167f3f06fa05cfc1256ada004829ca>

Aid for children in Sierra Leone resumed

afrol News, 23 April - The UN children's agency, UNICEF, announced today that it has resumed assistance to schools and health activities in the area of Sierra Leone. On Thursday, a UNICEF team headed by Country Representative JoAnna Van Gerpen distributed schools supplies and textbooks to approximately 1,000 students attending school in Makeni.

UNICEF also supplied essential drugs, vaccines and equipment for the revitalisation of 5 health clinics serving 10-12,000 people in the area (Bombali District), Sierra Leone. Training for well-owners on well chlorination to prevent outbreaks of diarrhoeal disease will also be organised.

http://www.afrol.com/Headlines/2001_04/23_sil.htm

Uit het tweede citaat blijkt overigens, dat er wel degelijk in het spraakgebruik sprake is van een grotere geografische eenheid dan alleen de stad in de strikte zin van de betekenis van dat woord. Dat is anders dan de Staatssecretaris heeft aangenomen. Appellant werd immers tegengeworpen, dat het district moest zijn. Zoals uit dit citaat blijkt is dat ten onrechte. Uiteraard weet appellant, dat als het om het XIIe District gaat, daarmee wordt bedoeld, maar de regio is ruimer dan de stad. In die zin heeft hij over in ruimere zin als 'area' gesproken. Dat dat ongelukkigerwijze naar het Nederlandse woord "district" vertaald is, een term die in het Engels ook bestaat, maar dan slaat op een andere entiteit, rechtvaardigt niet de conclusie van de Staatssecretaris. De terugvertaling van "district" (NL) naar een Engels woord komt niet uit bij het woord "District" (Eng.), althans niet in de Sierra-leonese context. Bij dat woord zou men pas uitkomen wanneer men het Nederlandse "provincie" zou willen vertalen. De veronderstelling van de Staatssecretaris dat appellant niet adequaat heeft gereageerd op iets dat haar bevreemding wekte, is dus terug te voeren op haar eigen vertaalfout.

Voor alle duidelijkheid: Area (Eng) = District (NL), en District (Eng) = Provincie (NL) [$\neq$ district (NL)]. Appellant heeft het niet gehad over 'de provincie', want die bestaat inderdaad niet. Er wordt hem dan ook een onterechte tegenwerping gemaakt.

Wat betreft de bevolkingsaantallen merkt appellant overigens nog op, dat deze ten tijde van de burgeroorlog zich wijzigden onder meer omdat mensen uit de wijdere omgeving van de stad naar de stad kwamen voor bescherming door de militairen. De nabijheid van die militairen met een zekere mate van organisatie en discipline leek minder onveilig dan verblijf op het platteland/bebouwing buiten de stad.

De Staatssecretaris heeft zich op een rapport van de WHO beroepen, waarin staat, dat er 31 scholen zouden zijn in . De Staatssecretaris vergeet echter erbij te vertellen, dat die mededeling wordt gedaan in een stuk waarin staat:

The area is prone to destabilization due to the number of RUF ex-combatants and the availability of arms. No widespread destruction visible. Situation at crisis level but not desperate. Major crisis of high malnutrition rate identified in July 1999 has eased due to recent harvest but health situation is desperate. The government hospital is 1/2 destroyed, non-functional and completely looted. OPD is operational with support from MSF-H. Town has 31 Primary Schools and 8 Secondary Schools which are intact but lack educational materials. Water supply is limited, mostly unchlorinated wells.

Allereerst gaat het in dit stuk kennelijk om de situatie ná het verslaan van de rebellen, want er wordt

gesproken over ex-combatants van het RUF. Daarnaast speelt de aard van het stuk een belangrijke rol. Immers, in het stuk staat nergens, dat de scholen die nog overeind stonden ook gebruikt werden. Met het oog op het doel van het stuk (inventarisatie voor *humanitarian aid*) was dat ook niet nodig. De Staatssecretaris heeft zich van deze aard van de door haar gebruikte bron onvoldoende rekenschap gegeven. Ten slotte valt op, dat in hetzelfde stuk te vinden is, dat er in 1999 naar schatting 76.473 personen in het hele (waarin ligt) leefden. Een aantal van 39 functionerende scholen *alleen al in de stad zelve* zou dan betekend hebben, dat er meer dan één school per tweeduizend personen zou zijn. Gelet op de berichtgeving van overbevolkte scholen, zou dat hebben betekend dat de overgrote meerderheid van de bevolking in (voormalig) rebellengebied dagelijks in een schoolklas te vinden zou zijn geweest. Die stelling is niet aannemelijk.

Appellant voegt bij dit hoger beroep schrift een lijst met de namen van scholen die functioneerden toen hij hoofd was.

Appellant heeft het niet makkelijk gehad in de tijd dat de rebellen er waren. Hij werd niet betaald en kon daarom zijn gezin niet onderhouden. Dat leidde tot verwijdering tussen hem en zijn vrouw. Zij groeiden na verloop van tijd uit elkaar, en uiteindelijk heeft zij appellant metterdaad definitief verlaten.

Appellant bleef daarna alleen nog met zijn zusters achter. Zijn broertje was al in 1996 meegenomen door de rebellen. Het broertje werd geïndoctrineerd en getraind om als kindsoldaat te vechten. De training kreeg hij in een verderop gelegen stad, . Nadien heeft appellant zijn broertje nog wel eens gezien, en ook gesproken. In en rond waren immers regelmatig troepenbewegingen. Daarbij zag appellant zijn broertje een enkele maal terug, meestal in gezelschap van anderen. De laatste keer dat hij hem sprak, probeerde hij zijn broertje (met de nodige voorzichtigheid) ervan te overtuigen, dat hij zijn leven niet op het spel moest zetten door met de rebellen te vechten. Zijn broertje luisterde echter liever naar zijn commandant, en liet zich wel betrekken in de (voorbereidingen voor) gevechten. Daarna heeft appellant zijn broertje nog één maal gezien, op een zekere afstand, kort voordat bedreigd werd. Hij was toen in het gezelschap van zijn troep.

In de chaos die volgde op de komst van het front naar de stad is appellant ten slotte zijn zusters kwijt geraakt. Hij heeft hen niet meer opgespoord, maar is zelf vertrokken om te ontkomen aan oorlog en aan eventuele wraak van mensen die hem inmiddels als collaborateur zagen/konden zien. Hij heeft het

geluk gehad met een schip mee te kunnen reizen en is na ongeveer een maand aangekomen in Nederland.

Grief I: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "Naar het oordeel van de Rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat eiser toerekenbaar niet in het bezit is van documenten ter onderbouwing van zijn reisroute als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000, dan wel in gebreke is gebleven gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven."

Toelichting:

5. Wat betreft de reisroute heeft appellant wel degelijk informatie aangedragen. Hij heeft aangegeven waar hij aan boord is gegaan en heeft tevens met bewijsmateriaal gestaafd, dat de rivier vanaf dat punt tot aan de zee bevaren wordt door schepen die zeewaardig zijn en de reis naar Europa kunnen voortzetten. Ook de tijdsindicatie die appellant geeft is correct.
6. Verweerder werpt appellant vooral tegen op dit punt, dat hij de nationaliteit niet weet van de Rode Kruis medewerkers. Appellant vermag niet in te zien waarom hij die zou moeten kennen. Het was duidelijk, dat zij geen Sierra-Leoners waren, zoals de vluchtelingen. Anders hadden zij immers niet als Rode-Kruismedewerkers hun werk kunnen doen. En welke andere nationaliteit zij hadden was volstrekt niet relevant. Of ze nu uit Engeland, België, Nederland, Denemarken of de VS kwamen, dat was de vluchtelingen, althans appellant om het even. Het contact met medewerkers van het Rode Kruis ontstond niet pas op de dag van vertrek, en appellant had genoeg gezien om te weten, dat de aanwezige Rode Kruismedewerkers uit het buitenland kwamen, en dat ze voldoende macht en mogelijkheden hadden om verschil te brengen in de situatie waarin vluchtelingen verkeerden. Dat was waar het om ging. Hij heeft de medewerkers die voor het de tocht op de boot regelden om weg te komen blindelings vertrouwd.
7. Het zou ook een weinig voor de hand liggende vraag zijn geweest op het schip. De vraag naar wanneer er eten onderdeks zou worden gebracht, of naar medicijnen indien nodig, of naar slaapbenodigheden, of naar hoe lang het nog duurt en of ze al ver genoeg van Sierra Leone waren om niet meer voor een aanval te hoeven vrezen (de vrees leefde, dat de regeringstroepen het schip zouden kunnen zien als potentieel gevaar of als vijandig vaartuig, wanneer het in de nabijheid van

zou komen) dat zijn voorbeelden van vragen die relevantie hadden, en waarop een antwoord kon worden verwacht. Voor het overige werden de medewerkers, die met ontzag werden bezien, en waarvan men aannam dat ze het al druk genoeg hadden met organiseren, niet lastig gevallen. Mocht appellant, indien hij had geweten, dat de Staatssecretaris in Nederland daarin interesse zou hebben, die vraag toch hebben gesteld, dan had hij niet gek op moeten kijken, als de vraag met opgetrokken wenkbrauwen en een "Dat doet er niet toe" was beantwoord. Maar zelfs bij een positief antwoord zou het antwoord geen gewicht in de schaal hebben kunnen leggen met betrekking tot de vraag of artikel 31 al dan niet toepassing mist. Verweerder zou dan immers niet meer hebben gehad dan de verklaring van de asielzocker, die deze niet met enig verifieerbaar bewijs kon staven. Rode Kruismedewerkers dragen immers geen kopietjes van nationaliteitsbewijzen bij zich om uit te delen aan hen die daar interesse voor tonen. Indien appellant derhalve al een nationaliteit *de auditu* bekend zou zijn, zou dit geen verschil hebben gemaakt voor de toepasbaarheid van artikel 31 Vw. Onder die omstandigheden kan het niet-hebben-gevraagd evenmin werken als grondslag om het artikel wél tegen te werpen. Dat zou immers willekeur, althans een blijk van vooringenomenheid zijn (*weet je iets niet, dan gebruiken we het tegen je; weet je het wél, dan kan het je toch niet baten*).

8. Appellant heeft reeds een verklaring gegeven voor het niet-weten van de naam van het schip, welke volstrekt geloofwaardig en logisch is. Hem was het schip aangewezen door het Rode-Kruis personeel, en hij mocht crop. En dat was al wat telde.

Grief II: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "Nu ingevolge vaste jurisprudentie het ontbreken van één van de elementen die worden genoemd in artikel 31, tweede lid, onder f Vw 2000, reeds voldoende is voor de conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten, behoeft de vraag of het ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit toerekenbaar is, geen bespreking meer"

Toelichting:

9. Aangezien onder de voorgaande grief betoogd is, dat het tegenwerpen van ontbreken van documenten of verifieerbare verklaringen aangaande de reis niet juist is, zal de vraag naar de toerekenbaarheid van het niet kunnen beschikken over identiteitsbewijzen alsnog behandeld moeten worden. Ter zitting van de Rechtbank is hier uitvoerig over gesproken en heeft appellant de gronden van het beroep nader toegelicht en onderbouwd, zodat de Rechtbank daar alsnog een

oordeel (ten faveure van appellant) over kan en naar de mening van appellant moet geven.

Grief III: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "Naar het oordeel van de Rechtbank heeft verweerder op de gronden zoals die zijn weergegeven onder het standpunt van verweerder in redelijkheid zich op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. De verklaring die eiser in beroep heeft gegeven voor de verschillende tijdstippen waarop hij zijn echtgenote en broer voor het laatst heeft gezien en de periode waarin hij voor de rebellen zou hebben gewerkt -Afrika heeft een ander tijdsbesef dan Europa- heeft verweerder in redelijkheid niet voldoende hoeven achten. Hierbij heeft de Rechtbank in aanmerking genomen, dat het niet gaat om een enkele inconsistente verklaring, maar dat het gaat om vele inconsistente verklaringen, waarin de tijdsperioden die worden genoemd in hoge mate afwijkend zijn."

Toelichting:

10. Hiervoor is reeds aangegeven hoe appellant heeft overleefd tijdens de aanwezigheid van de rebellen, en hoe die aanwezigheid het leven in beïnvloedde. De contactambtenaar die appellant hoorde heeft zich onvoldoende daarin ingeleefd, en ook onvoldoende erbij stil gestaan dat als rebellen ergens jarenlang de baas zijn geweest, het vrij normaal is, dat je die rebellen dan ook af en toe ziet, inclusief de bekenden en/of verwanten die zich onder die rebellen bevinden.

11. Daar komt dan ook het misverstand vandaan, dat appellant tegenstrijdig zou hebben verklaard.

12. Immers, hij heeft gezegd in zijn eerste gehoor: "Mijn broer was zes jaar oud, toen hij is meegenomen door de rebellen". De contactambtenaar reageert daarop met: "U vertelde net dat dat begin 2000 was", en vervolgens ontstaat een verwarrend stukje interview, waarin de ene gesprekspartner aftast wat de andere bedoelt. Maar wie terugleest, ziet dat appellant had gezegd: "Ik heb mijn zusters en mijn broer in begin 2000 voor het laatst gezien." De verwarring is dus ontstaan door een impliciete aanname van verweerder, die in de context zelfs onlogisch is. Dan kan de zogenaamde tegenstrijdigheid en de verwarring daarna, die de verklaringen en het zelfvertrouwen in de eigen herinnering van appellant onder druk heeft gezet, niet aan appellant tegengeworpen worden, maar moet zij te zijner verontschuldiging werken.

13. Wat betreft zijn vrouw geldt, dat het drie jaar voor het eerste gehoor was, dat zij en appellant uit

elkaar groeiden, en dat zij een eigen leven ging leiden. Zij heeft vervolgens na ongeveer een jaar hem definitief verlaten. Nadat appellant teruggehoord had gekregen, dat zijn mededeling "*she went her own way*" was vertaald als "*zij ging haar eigen kant op*", en dat dit kon worden begrepen als zou zij hem al drie jaar daarvoor (fysiek) hebben verlaten, heeft appellant dit geheel correct en conform de waarheid bij de correcties en aanvullingen laten corrigeren in twee jaar, nu zijn vrouw hem pas verliet nadat de verwijdering die was ontstaan voldoende ver was gevorderd en irreparabel was gebleken. Ook in dit opzicht heeft de Staatssecretaris derhalve tegenstrijdigheden bespeurd die er niet waren. En ook op dit punt had de Staatssecretaris dat in redelijkheid niet zo mogen doen, nu het van weinig inlevingsvermogen en werkelijkheidszin getuigt om te denken, dat iemand meteen maar zonder aanloophase vertrekt, als de kostwinner geen geld meer in het laatje brengt. Daarbij komt nog, dat de Staatssecretaris erop bedacht had moeten zijn, dat voor appellant (emotioneel) belangrijker was wanneer de verwijdering ontstond, zij steeds losser van elkaar kwamen te staan en zich als vreemden voor elkaar gedroegen, elk met hun eigen leven, dan de datum waarop zij uiteindelijk de laatste keer de deur achter zich terugtrok.

De Staatssecretaris had zich dit ook kunnen realiseren als zij meer acht had geslagen op de context waarbinnen de opmerking werd geplaatst. De mededeling wordt immers gedaan in het kader van de vraag of appellant zich als getrouwd beschouwde. Zo voelde dat al niet meer voordat zijn vrouw hem verliet. Formeel was hij nog wel getrouwd, maar in zijn beleving was het dat niet meer.

14. De Rechtbank heeft de beroepsgrond van appellant met betrekking tot de vermeende tegenstrijdigheden ten onrechte versmald tot alleen maar het verweer dat Afrikaanse tijdsbeleving niet overeenkomst met Europese. Dat speelt zeker een rol, maar met betrekking tot de opgemelde verklaringen voor de vermeende discrepanties aangaande tijd is óók als beroepsgrond aangevoerd de aard van de vragen. Het is juist door de misconceptie en vóóronderstellingen geweest van de interviewer, dat een aantal tegenstrijdigheden leken te ontstaan. In de vragen zaten impliciet oordelen over hoe het antwoord geïnterpreteerd zou worden, terwijl die vooronderstellingen niet strookten met de werkelijkheid van de oorlogssituatie en 'rebellengestuur' in]

Grief IV: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "De verklaring die eiser in beroep heeft gegeven voor het feit, dat hij in het eerste gehoor niet heeft vermeld, dat hij hoofd van een school was, heeft verweerder eveneens in redelijkheid niet voldoende kunnen achten. Daartoe is

redengevend, dat eiser blijkens het verslag van het eerste gehoor uitvoerige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkzaamheden, zodat niet valt in te zien waarom hij hier niet zou hebben vermeld dat het feit dat hij hoofd van de school was een belangrijke reden is geweest voor de beschuldiging van de regering dat hij voor de rebellen had gewerkt."

Toelichting:

15. In de correcties en aanvullingen heeft appellant al laten weten, dat hij de enige gediplomeerde onderwijzer was op de school. Hij heeft in die hoedanigheid het meeste aanzien gehad op de school. Maar wat hij er deed was feitelijk niet anders dan gewoon zijn onderwijzerstaken uitvoeren. Het is dan ook dat wat hij heeft geantwoord op de vraag naar zijn beroep. Hij hoefde na de vraag naar geboortedata en namen van familieleden, schoolopleiding, en militaire dienst er niet bedacht op te zijn, dat hij ineens rekening moest houden met de relevantie voor het asielrelaas. Het is de Staatssecretaris die het eerste gehoor zo inricht, dat er een groot aantal zaken wordt gevraagd waarvan de asielzoeker niet de directe relatie met de asielmotieven kan herkennen. Dan is het onredelijk om aan hem vervolgens wel tegen te werpen, dat hij juist om die reden op een van de punten had moeten uitweiden. Tot dan toe waren de vragen van het gehoor immers alleen gericht op de identiteit van appellant. Zou het zo zijn geweest, dat appellant een officiële benoeming had gehad, of betaald was als hoofd, of ook daadwerkelijk een substantieel deel van zijn tijd aan die functie had moeten besteden, dan zou de vermelding ervan bij de algemene intakegegevens behoord hebben. Dat was thans evenwel anders, en het is niet redelijk om hem het niet-noemen hiervan tegen te werpen.

Grief V: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "Ten slotte heeft verweerder in redelijkheid de verklaring van eiser voor het feit dat hij ongestraft kon stoppen met de werkzaamheden voor de rebellen -er zouden dan aanvallen zijn van regeringstroepen- onvoldoende kunnen achten. In het nader gehoor heeft eiser immers nergens gerept over dergelijke aanvallen van regeringstroepen."

Toelichting:

16. Dat in die periode niet werd aangevallen in een gecoördineerde actie die gericht was op overname van de stad in de periode waar het om ging is in algemene zin juist. Maar dat wil zeker niet zeggen, dat er niets was te merken van de burgeroorlog. Bombardementen en *air raids* vonden in verschillende perioden wel degelijk plaats en aangenomen mag worden, dat de Staatssecretaris dat niet ontkent. De onveiligheid en onrust en militaire clashes mogen als algemeen bekend

verondersteld worden. De Staatssecretaris heeft door te doen alsof appellant het over een grootscheeps offensief heeft gehad de verklaring gedenatureerd. Dat heeft appellant niet verklaard. ook hier is het het bevattingsvermogen van de behandelend ambtenaar over hoe de burgeroorlog zich ontwikkelde, waarin de oorzaak moet worden gevonden van de vermeende tegenstrijdigheden.

17. Ook overigens schiet het inzicht in de situatie ter plekken op dit punt tekort. Het is immers alleszins logisch en voorstelbaar, dat ten tijde van de pogingen om een bestuur op te zetten de touwtjes aan het begin strakker worden aangetrokken dan wanneer de militairen hun handen vol hebben aan strijd met regeringstroepen, dichtbij of wat verder weg. Verder is het ook volstrekt logisch, dat na enige tijd het toezicht minder stringent plaats vindt. Als er eenmaal een zekere mate van bestuur is, is het minder nodig om de toevlucht te zoeken tot Draconische maatregelen om de boel op gang te krijgen/te houden.
18. Daar komt nog bij, dat toen de school ophield te functioneren ("folded up") in verband met het gevaar en de beschietingen, dat een algemene paniecreactie was, die begrijpelijkerwijs niet op het hoofd van één man terecht kwam. Het risico dat appellants handen gekookt zouden worden was dus op dat moment niet te vergelijken met de dreiging die er was toen de rebellen hem voor het eerst oppakten om les te gaan geven.
19. Het zou ook zinloos geweest zijn om als enige in ene schoolgebouw rond te gaan lopen, terwijl er geen andere leraren en ook geen leerlingen waren. Verweerder heeft er onvoldoende bij stil gestaan, dat de periode waarover appellant verteld heeft een langdurige was en dat de omstandigheden niet éénvormig waren, noch dat binnen die periode niet verschillend op de omstandigheden gecageerd kon worden.
20. In dit verband heeft verweerder ook de opmerking van appellant, dat hij een loghock moest bijhouden gemisinterpreteerd. Als onderwijzer moest hij de aanwezigheid van zijn leerlingen bijhouden en de normale administratie verrichten. Daarin was natuurlijk ook terug te vinden dat hij zelf daar elke dag was wanneer hij er moest zijn. Maar het was niet zo, zoals de Staatssecretaris doet voorkomen, dat hij zich dagelijks bij de rebellen moest melden!
21. Het is juist, dat in het nader gehoor niets is gemeld over de aanvallen die plaatsvonden gedurende

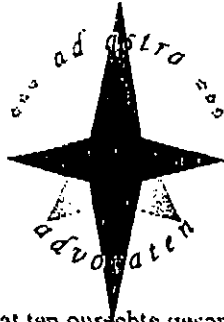

de tijd dat de rebellen bezet hielden. Maar daaraan heeft de Rechtbank teveel gewicht gehecht. Immers, appellant mocht ervan uitgaan, dat de Staatssecretaris al op de hoogte was met het verloop van de burgeroorlog en het feit dat de regeringstroepen het rebellengebied regelmatig bestookten.

Grief VI: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "De Rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat eiser in een nadeliger positie is gebracht doordat zijn vergunning niet is ingetrokken. Daartoe is redengevend dat verweerder de aanvraag om een vergunning tot verblijf asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 29, onder a en b, Vw 2000, alsnog ex tunc heeft getoetst."

Toelichting:

22. Het nadeel dat appellant heeft ondervonden van de huidige gang van zaken, is dat de gchoren waaraan de informatie wordt ontleend om hem een verblijfsvergunning te onthouden al geruime tijd geleden zijn gehouden, zodat het appellant meer moeite kost om te begrijpen binnen welke context hij de antwoorden op de vragen heeft bedoeld, en welke eventuele misvattingen in het vertaalproces hebben kunnen ontstaan. Daarnaast komt, dat er een grote hoeveelheid informatie verloren is gegaan over de toestand waarin appellant zich bevond. Zo is op internet nog wel enige informatie gevonden over het weer op gang brengen van het educatieve systeem in en de regio, maar de meeste aandacht gaat uit naar projecten die daarna zijn gekomen. Daardoor is thans moeilijk meer een beeld te geven van de werkelijkheid van het aantal scholen dat nog functioneerde. Die informatie is grotendeels verouderd en van het web gehaald.
23. Hetzelfde geldt met betrekking tot het tegenwerpen van artikel 31 Vw door de Staatssecretaris. Het spreekt voor zich, dat als appellant eerder had geweten, dat zijn reisverhaal het probleem was, hij ook eerder op zoek had kunnen gaan naar aanvullende gegevens, die misschien nog wel bereikbaar waren geweest. Thans is het ondoenlijk om te achterhalen welk schip wanneer waar is geweest en wie er nog meer asiel hebben aangevraagd en zijn relaas kunnen staven.
24. Appellant meent dat ten onrechte met deze bewijsproblematiek geen rekening is gehouden. Naar zijn mening zou dit ten minste hebben moeten leiden tot een verschuiving van de bewijslast en het stellen van minder stringente eisen aan de positieve overtuigingskracht die van het relaas uitgaat. Thans is er in geen enkel opzicht met de ongunstige gevolgen van het tijdsverloop rekening

gchouden, en heeft de Rechtbank dat ten onrechte gesanctioneerd.

Grief VII: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld: "het ebroep is gelet op het vorenstaande ongegrond. Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken."

Toelichting:

25. Deze grief mist zelfstandige betekenis (behalve het deel dat ziet op de afwijzing van de verzochte proceskostenvergoeding). Zij volgt direct uit de voorgaande grieven, waarnaar ter toelichting wordt verwezen.

REDEN WAAROM: appellant uw Afdeling verzoekt de bestreden uitspraak van de Rechtbank te vernietigen met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure in eerste en tweede aanleg, en zelf oordelende alsnog aan appellant een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toe te kennen.

Leiden, 27 augustus 2007

Gemachtigde